

Κλιματική μετανάστευση και κρατική επανίδρυση

Του Λάμπρου Μπούκλη

Ως μεσογειακή χώρα – κράτος αλλά και συνεπακόλουθα ως πολίτες, δεν έχουμε δώσει πειστικά δείγματα γραφής και δεν φημιζόμαστε για την οριοθέτηση στόχων, τον μακροχρόνιο σχεδιασμό μας και την τήρηση χρονοδιαγραμμάτων.

Έγκειται στην φύση μας, στο dna μας, στο ατίθασο δημιουργικό πνεύμα μας ή είναι λόγω των απρόβλεπτων καταστάσεων και αλλαγών, συμπεριλαμβανομένων των εκλογών, που συμβαίνουν στη χώρα μας και κάθε εθνικός – κρατικός, αλλά και τοπικός σχεδιασμός να θεωρείται προσωρινός και εν δυνάμει άμεσα τροποποιήσιμος;

Η πρόσφατη διεθνής δέσμευση του Έλληνα Πρωθυπουργού στην Νέα Υόρκη, για απεξάρτηση της χώρας από τον ρυπογόνο λιγνίτη μέχρι το 2028, στα πλαίσια της Γενικής Συνέλευσης του Ο.Η.Ε. για την κλιματική αλλαγή, αλλάζει το σκηνικό δίνει όραμα και ελπίδα για ένα νέο Ελληνικό κράτος – δημόσιο τομέα.

Δίνει μία αρχική, έστω δειλή, ελπίδα, για μία αξιόπιστη, σοβαρή, σύγχρονη, επιτελική δημόσια διοίκηση που θα έχει αφήσει πίσω της την κρίση, την μιζέρια, την διαφθορά.

Η κλιματική αλλαγή αποτελεί παγκόσμιο θέμα – πρόβλημα, πέραν των άλλων που απασχολούν και κατατάσσουν τη χώρα μας, ως ουραγό των περιβαλλοντικά αποτελεσματικών χωρών της Ε.Ε. στη: διαχείριση στερεών επικινδύνων και μη αποβλήτων, διαχείριση νερών, ποταμών, λιμνών και θαλασσών, προστασία δασών, ατμοσφαιρική ρύπανση αστικών κέντρων και η διαχείριση συναφών κρίσεων – εκτάκτων καταστάσεων αποτελούν μερικά από τα προβλήματα που αφενός εκθέτουν σε κίνδυνο το περιβάλλον, την ανθρώπινη υγεία & ασφάλεια και τη βιοποικιλότητα και αφετέρου μας εκθέτουν στη διεθνή κοινή γνώμη και ενίοτε και σε πρόστιμα από τις αρμόδιες αρχές της Ε.Ε.

Θέματα που εδώ και δεκαετίες έχουν τεθεί στην ατζέντα της Ε.Ε., του Ο.Η.Ε. αλλά και της Παγκόσμιας Τράπεζας για τις τότε αναπτυσσόμενες χώρες, και όπου η χώρα μας πεισματικά αντιδρούσε και αντιδρά, εν τοις πράξεις, να συμμορφωθεί.

Η χώρα και το κράτος όμως, δεν είναι κάποιες αφηρημένες οντότητες.

Οι πολιτικοί είναι μέρος του προβλήματος αλλά ελάχιστοι είναι οι πολιτικοί που για δεκαετίες είναι συνεχώς σε θέσεις κυβερνητικής εξουσίας σε δημοτικό, περιφερειακό ή εθνικό επίπεδο.

Η άμεση και συνεχής ευθύνη ανήκει στους λεγόμενους υπηρεσιακούς παράγοντες, του δημόσιου τομέα, που όφειλαν και οφείλουν, με ζήλο, χωρίς τη συνήθη γραφειοκρατία και χρονικές ολιγωρίες. μόνιμα, αδιάφθορα και συντεταγμένα, να σχεδιάζουν, οργανώνουν και εκτελούν επιτυχώς τους κρατικούς σχεδιασμούς εντός των πλαισίων της κείμενης Εθνικής και Κοινοτικής νομοθεσίας. Η Ελλάδα είναι εκτός του παγκόσμιου επενδυτικού χάρτη και οι ευθύνες δεν είναι μόνο πολιτικές...

Ένα επιτελικό, σοβαρό, ακριβοδίκαιο και υπεύθυνο, κράτος, θα είναι αυτό, που μεταξύ άλλων θεμάτων, θα απαγορεύσει τις κάθε είδους επιλεκτικές ή μικροκομματικές, "εξυπηρετήσεις", θα έλξει σοβαρές επενδύσεις στην υψηλή τεχνολογία, στον τουρισμό, στην ενδεχομένως υποτιμημένη στη σκέψη μας γεωργία & κτηνοτροφία, και θα προβεί σε ενσυνείδητες πράξεις πρόσκλησης, υποδοχής, διευκόλυνσης και προστασίας των ξένων επενδυτών έναντι της γραφειοκρατίας και της διαφθοράς προασπίζοντας παράλληλα το συμφέρον της χώρας, από τυχόν "αποικιακού τύπου" συμβάσεις και με αυτόν τον τρόπο δικαιωματικά θα αποσπάσει και την εμπιστοσύνη των επενδυτών και τη στήριξη των πολιτών.

Η ψηφιακή διακυβέρνηση αποτελεί επιταγή της Ε.Ε. και αναγκαίο μονόδρομο για τον περιορισμό, ιδανικά μηδενισμό, παράνομης προσωπικής επαφής - συναλλαγής μεταξύ κράτους και πολιτών αλλά και ρουσφετολογικών προσπαθειών "εξυπηρέτησης και δημιουργίας ειδικών συνθηκών" μέσω των αιρετών - πολιτικών.

Η Δ.Ε.Η., "θύμα και θύτης", της κλιματικής αλλαγής, χωρίς δυνατότητες άμεσων διοικητικών αποφάσεων, χωρίς - ως όφειλε - προ ετών επικαιροποιημένο ενόψει κλιματικής αλλαγής και εκπομπών / εμπορίας ρύπων CO2 business plan, θύμα της "ελληνικής κακοδαιμονίας" όπως και πολλές άλλες Δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμοί (Δ.Ε.Κ.Ο.) με λάθος επιχειρηματικές

αποφάσεις / επενδύσεις / σχεδιασμούς και με στρεβλό συνδικαλισμό, συσώρευσε ζημίες και προβλήματα...

Η εξαιρετικά σημαντική και γενναία χρονική δέσμευση της Ελλάδας δια του Πρωθυπουργού της, για την παύση των λιγνιτικών ηλεκτροπαραγωγικών σταθμών το 2028, ένα πάγιο και διαχρονικό αίτημα των Ευρωπαίων Πράσινων – Οικολόγων, αλλά και των ευρύτερων φίλων του περιβάλλοντος, δηλαδή όλων μας, εκπέμπει διεθνώς ένα σήμα εκσυγχρονισμού της χώρας και σεβασμού της κλιματικής ατζέντας και των στόχων του Ο.Η.Ε. και της Ε.Ε. και ταυτόχρονα υπογραμμίζεται η άμεση και διαρκής στροφή – προσήλωση, στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Η δίκαιη μετάβαση των λιγνιτικών περιοχών προς την πράσινη οικονομία, θα μπορέσει να επιφέρει – δημιουργήσει, χιλιάδες νέες και βιώσιμες θέσεις εργασίας, σε καθαρές πλέον περιοχές χωρίς ρύπους, αλλά απαιτεί καλό σχεδιασμό σε τοπικό, περιφερειακό και εθνικό επίπεδο, ένα είδος εφαρμοσμένου master plan, με στόχο την τοπική κοινωνία και τη βιώσιμη ανάπτυξη, έχοντας ως βοηθό και προβλεπόμενες χρηματοδοτήσεις από την Ε.Ε. και διεθνείς χρηματοπιστωτικούς φορείς. Η Δ.Ε.Η. παράλληλα θα ανοιχθεί στις Α.Π.Ε. και η Ελλάδα μπορεί να αποτελέσει χώρο επενδύσεων από ξένα funds και πολυεθνικές εταιρείες που επενδύουν στην πράσινη οικονομία & στις Α.Π.Ε., δημιουργώντας αξία για τις τοπικές κοινωνίες. Συγκεκριμένα λάθη ή αστοχίες του παρελθόντος πρέπει να αποτελέσουν πλέον διδάγματα, όπως οι χωροθετήσεις αιολικών πάρκων σε περιοχές με μοναδική βιοποικιλότητα και η τοποθέτηση φ/β πάρκων σε εκτάσεις γης υψηλής παραγωγικότητας.

Μακάρι να εφαρμοστούν και οικονομικά / αναπτυξιακά εργαλεία / πολιτικές όπως το Club of Rome & το Potsdam Institute for Climate Research προτείνουν για την επόμενη δεκαετία:

- Εισαγωγή δεικτών οικονομικής προόδου που περιλαμβάνουν την κοινωνική, οικολογική και ανθρώπινη υγεία και ευημερία, καθώς το Α.Ε.Π. αποτελεί ένα μονοδιάστατο και παρωχημένο δείκτη.

- Μετατόπιση της φορολογίας από την εργασία στην κατανάλωση φυσικών πόρων, τελική διάθεση αποβλήτων, δημιουργία ρύπων και στην ρύπανση.

-Καθιέρωση προγραμμάτων χρηματοδότησης και επανεκπαίδευσης για εργαζόμενους που χάνουν τη δουλειά τους ως αποτέλεσμα τέτοιων πολιτικών.

Η επιπρόσθετη – παράλληλη με τη λιγνιτική απεξάρτηση, εθελοντική δέσμευση της Ελλάδος στον Ο.Η.Ε. για υιοθέτηση και επιτάχυνση της "Κυκλικής Οικονομίας" και η ελληνική θέληση επίτευξης των σχετικών ποιοτικών και ποσοτικών στόχων της Ε.Ε. αποτελεί μία ακόμη, σημαντική, δεσμευτική κίνηση.

Μία δέσμευση που ήδη θέτει, σε μία πρωτόγνωρη εγρήγορση συμμετοχής, σχεδιασμού και επιδιωκόμενης, οργανωμένης, δράσης τους λεγόμενους υπηρεσιακούς παράγοντες των συναρμόδιων Υπουργείων και Κλαδικούς εκπροσώπους των εμπλεκόμενων παραγωγικών φορέων.

Επιπρόσθετα, η αναμενόμενη αν και καθυστερημένη ήδη για μία δεκαετία, συμμόρφωση της χώρας με τις λεγόμενες "Πράσινες Συμβάσεις του Δημοσίου τομέα", για αγαθά, υπηρεσίες και έργα, θα επιδράσει θετικά στον χάρτη των δημόσιων προμηθειών, με στροφή σε ένα οικολογικό και περιβαλλοντικά θετικό πρόσημο, με αναμενόμενες επιπτώσεις και στο "πρασίνισμα" του αντισυμβαλλόμενου ιδιωτικού τομέα.

Αναμένεται, με ενδιαφέρον, η Κοινή Υπουργική Απόφαση (Κ.Υ.Α.) που θα περιγράφει ευκρινώς, όπως στις άλλες χώρες της Ε.Ε., διαδικασίες και όρους με τις οποίες ο ελληνικός δημόσιος τομέας θα προμηθεύεται προϊόντα, υπηρεσίες ή εργασίες, χρησιμοποιώντας πράσινα κριτήρια κατά την αξιολόγηση προσφορών.

Με βάση το κοινοτικό θεσμικό πλαίσιο, οι δημόσιες υπηρεσίες προμηθειών μπορούν να χρησιμοποιούν περιβαλλοντικά κριτήρια κατά την προκήρυξη διαγωνισμών και την αξιολόγηση των προσφορών, δεδομένου ότι ταυτόχρονα ικανοποιούνται οι βασικές αρχές της διαφάνειας, της ισότιμης μεταχείρισης και της μη διάκρισης.

Τέλος, η περιβαλλοντική πιστοποίηση των Δήμων και Περιφερειών της χώρας σύμφωνα με τον Κανονισμό της Ε.Ε. "EMAS" θα επιτύχανε άμεσα την υποχρεωτική δημοσιοποίηση όλων των θεμάτων, τη διαφάνεια, τη μείωση εξόδων και την αύξηση της περιβαλλοντικής επίδοσης τους, με απτά οφέλη για πολίτες – δημότες, όπως συμβαίνει και στην υπόλοιπη Ε.Ε. Μία παρόμοια σημαντική πρωτοβουλία υποχρεωτικής εφαρμογής των συστημάτων περιβαλλοντικής διαχείρισης, αλλά στον ιδιωτικό τομέα, κυρίως της μεταποίησης /

βιομηχανίας, είχε παρθεί από το, τότε, Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., το 2001 αλλά σύντομα, λίγο αργότερα, αυτό- ακυρώθηκε με νέα εγκύκλιο...Τώρα εν έτει 2019 αποτελεί μία ακόμη πρόκληση για υλοποίηση!

Οι σχεδιαζόμενες εξορύξεις υδρογονανθράκων, αποτελούν επίσης μία κύρια και εξαιρετικής σημασίας (αμφιλεγόμενη για πολλούς), πρόκληση που απαιτεί αυξημένη & υψηλού επιπέδου περιβαλλοντική πρόληψη και προστασία, σύμφωνα με την νέα Κοινοτική και Εθνική νομοθεσία (Οδηγία 2013/30/ΕΕ, Ν. 4409/2016).

Ιδιαίτερα δε, σε μία χώρα σεισμογενή και η οποία στηρίζει την οικονομία της στη βιομηχανία της φιλοξενίας, τον τουρισμό.

Η γεωπολιτική θέση της χώρας σαφώς ενισχύεται και μάλιστα πολλαπλώς καθώς π.χ. τα δυο θαλάσσια οικόπεδα της ελληνικής Α.Ο.Ζ. με τη Λιβύη -"Δυτικά και Νοτιοδυτικά Κρήτης"- που αποτελεσματικά και επισήμως η χώρα μας συνέταξε σε χάρτη (2014) και δημοσίευσε αρμοδίως, στην επίσημη εφημερίδα της ΕΕ, τα οποία κατακυρώνονται στους δυο ενεργειακούς κολοσσούς ΕΧΧΟΝ - ΜΟΒΙΛ (Η.Π.Α.) και ΤΟΤΑΛ (Γαλλία), αποτελούν μια ισχυρή και τεκμηριωμένη, διεθνώς, απάντηση στις προκλήσεις της Τουρκίας, που κατά παράβαση και αμφισβήτηση κάθε έννοιας διεθνούς δικαίου, δημοσιεύει παραπλανητικούς και παράνομους χάρτες δήθεν οριοθέτησης Τουρκικής Α.Ο.Ζ. με τη Λιβύη.

Επίσης η δημιουργία του "Ταμείου Κοινωνικής Αλληλεγγύης Γενεών", όπου θα περνούν τα ετήσια έσοδα του Ελληνικού κράτους, για τις συντάξεις των Ελλήνων συνταξιούχων, κατά το αντίστοιχο Νορβηγικό ταμείο (Ν. 4162/2013) αποτελεί ένα θετικό σημείο.

Σε κάθε περίπτωση οι περιβαλλοντικά αμφιλεγόμενες και επίφοβες υποθαλάσσιες και χερσαίες εξορύξεις υψηλού βάθους, η δίκαιη μετάβαση εντός της τρέχουσας δεκαετίας των λιγνιτικών περιοχών στη μετα-λιγνιτική εποχή, η στρατηγική σχεδίαση και εφαρμογή της κυκλικής οικονομίας, οι πράσινες δημόσιες συμβάσεις, η περιβαλλοντική επίδοση Δήμων - Περιφερειών και ιδιωτικών επιχειρήσεων και η γενικότερη και συντεταγμένη στροφή στην Πράσινη Οικονομία όπως ορθά πρόσφατα διακήρυξε ο κύριος Πρωθυπουργός, απαιτούν αλλά και ταυτόχρονα δημιουργούν συνθήκες για αλλαγή του τρόπου λειτουργίας και παροχής ποιοτικών και αποτελεσματικών υπηρεσιών εκ μέρους του δημοσίου τομέα στη χώρα μας και τη στροφή της επιχειρηματικότητας και εν γένει του ιδιωτικού τομέα στην πράσινη καινοτομία - τεχνολογία. Το επιτελικό κράτος αποτελεί αναγκαιότητα.

Η ορθή και δίκαιη εφαρμογή της περιβαλλοντικής νομοθεσίας ενισχύει την υγιή επιχειρηματικότητα, δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας και καταπολεμά τον αθέμιτο ανταγωνισμό των εκτός νομοθετικών ορίων, ρυπογόνων και οχλουσών επιχειρήσεων, εντός και εκτός των συνόρων μας.

Π.χ. η Ελλάδα αν και διεθνώς αλλά και ιδιαίτερα εντός Ε.Ε., ναυτική υπερδύναμη, δεν διαθέτει ειδικά αδειοδοτημένο από την Ε.Ε., ανακυκλωτήριο πλοίων, για την υποχρεωτική ανακύκλωση εμπορικών πλοίων που φέρουν σημαία της Ε.Ε. (Regulation EU 1257/2013).

Σημειώστε ότι υπάρχουν 34 τέτοια επισήμως αναγνωρισμένα - εξουσιοδοτημένα, από την Ε.Ε. ναυπηγεία -ανακυκλωτήρια, τα 30 εκ των οποίων σε 12 χώρες της Ε.Ε., τρία στην Τουρκία (έναντι Χίου & Λέσβου) και ένα στις Η.Π.Α. Ενώ και αρκετά άλλα ναυπηγεία από Ινδία, Τουρκία κτλ. έχουν κάνει αιτήσεις, έχουν δεχθεί επιθεωρήσεις, προχωρούν σε αναβαθμίσεις / επενδύσεις και περιμένουν την ένταξη τους σε αντίθεση με την ναυτιλιακή κυρίαρχη, Ελλάδα...

Αλήθεια στα ταλαιπωρημένα περιβαλλοντικά, οικονομικά, διαχειριστικά και συνδικαλιστικά, ναυπηγεία Σκαραμαγκά, Ελευσίνας και Περάματος δεν θα ήταν καλοδεχούμενες τέτοιες περιβαλλοντικά φιλικές εγκαταστάσεις, ελεγχόμενες από την Ε.Ε. και από αξιόπιστους - διαπιστευμένους, διεθνείς οργανισμούς πιστοποίησης; Γιατί να μην έχουμε μία επιχειρηματική, εξωστρεφή, άμιλλα με τεχνολογικά σύγχρονες και χρονικά ταυτόχρονες επενδύσεις στον ναυπηγικό - ανακυκλωτικό τομέα από Έλληνες επιχειρηματίες ή από Η.Π.Α και Κίνα, όπως ήδη επιτυχώς συμβαίνει στο ναυπηγείο του Νεώριο Σύρου και στο Λιμάνι του Πειραιά, αντιστοίχως;

Επιπρόσθετα, ως ένα παγκόσμιο περιβαλλοντικό ζήτημα με κοινωνικές και οικονομικές προεκτάσεις, η κλιματική αλλαγή αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη, επισήμως ως ένας κρίσιμος παράγοντας, που επηρεάζει την ανάπτυξη μεταναστευτικών ρευμάτων.

Ως γνωστόν οι βάσεις διεθνούς συνεργασίας για τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών τέθηκαν στη Διακυβερνητική Σύνοδο με θέμα το Παγκόσμιο Σύμφωνο του ΟΗΕ για την Ασφαλή, Ομαλή και Τακτική Μετανάστευση και μέσα από τις ελληνικές τοποθετήσεις του τότε Πρωθυπουργού κ. Α.Τσίπρα και του αρμόδιου Επιτρόπου της Ε.Ε. κ. Δ. Αβραμόπουλου (Μαρακές, Μαρόκο, 12/2018).

Η πρόκληση διαχείρισης επιπρόσθετων μεταναστευτικών ροών που θα προκαλούνται – προέρχονται από την κλιματική αλλαγή, σε μία χώρα αφενός με σημαντικό δημογραφικό πρόβλημα, όπως η Ελλάδα, με υπό ανάπτυξη οικονομία, με αναποτελεσματικό δημόσιο τομέα, με γείτονες χώρες που αμφισβητούν το διεθνές δίκαιο και με ανοιχτά σημαντικά, αναπτυξιακά (και αλληλένδετα περιβαλλοντικά) θέματα, ως ανωτέρω παρουσιάστηκαν, χτυπά πολλά καμπανάκια προς όλους μας!!!

Οι κλιματικές μεταναστευτικές ροές θα έλθουν τα αμέσως επόμενα χρόνια στο διεθνές προσκήνιο... Η ξеноφοβία δεν είναι λύση και επιτείνει τα προβλήματα. Ας το έχουμε ως αφετηρία. Ας μην ξεχνάμε ότι η Ελλάδα δεν αποτελεί τον τελικό τόπο προορισμού των οικονομικών μεταναστών ή των λόγω πολέμου, γενικευμένης βίας και διωγμών προσφύγων, αλλά έναν ενδιάμεσο προορισμό και η ευθύνη πρέπει να επιμερισθεί ισότιμα και δίκαια σε όλα τα κράτη – μέλη της Ε.Ε. αλλά και πέρα από τον Ατλαντικό.

Δεν μπορεί η Ε.Ε. αλλά και οι μετανάστες και οι πρόσφυγες να αποτελούν έρμια των παράνομων διακινητών και των κρυφών συμφερόντων που τους στηρίζουν από το παρασκήνιο.

Οι κλιματικοί μετανάστες θα αποτελούνται, πιθανότατα και από ανήμπορα θύματα θεομηνιών ή μόνιμων κλιματολογικών προβλημάτων (π.χ. παρατεταμένης ξηρασίας) αλλά και από εύπορους πολίτες των πληγεισών περιοχών / χωρών, που θα θελήσουν να ζήσουν σε μία πιο ήπια κλιματολογικά χώρα, όπως η Ελλάδα. Ενσυνείδητα λοιπόν θα επιλέγουν Ελλάδα, για μόνιμη διαμονή, όπως ήδη εδώ και χρόνια επιλέγουν και αρκετοί συνταξιούχοι από κεντρικές – βόρειες χώρες της Ε.Ε.

Χρειαζόμαστε, όμως για να υλοποιήσουμε επιτυχώς το δικό μας εθνικό μας σχέδιο προσαρμογής στην κλιματική αλλαγή σε συμφωνία με τις επιταγές του Ο.Η.Ε, αφενός σταθερή οικονομική βιώσιμη ανάπτυξη και αφετέρου επειγόντως, ένα σύγχρονο και επιτελικό κράτος που θα στηρίζει παράλληλα και την ήπια ένταξη μεταναστών - προσφύγων, στην ελληνική κοινωνία, πάντα στο ποσοστό που μας αναλογεί ως χώρα της Ε.Ε.

Ένα επιτελικό κράτος που θα πατάξει αφενός την πιθανή εκμετάλλευση που βιώνουν / ή θα ενδεχομένως θα βιώσουν, μέσω της υποδηλωμένης ή αδήλωτης εργασίας αλλά θα ελέγχει και την φορολογική τους συμπεριφορά (όπως ορθά πράττει και στην περίπτωση των

υπολοίπων Ελλήνων, γηγενών πολιτών), αλλά και θα εξακριβώνει διαρκώς και θα διακόπτει, εφόσον διαπιστωθεί παρατυπία, το δικαίωμα λήψης, βοηθητικών ή/και άλλων αλληλέγγυων επιδομάτων, όπως ακριβοδίκαια και οργανωμένα συμβαίνει ελεγκτικά και στις λοιπές χώρες της Ε.Ε. αλλά και στις Η.Π.Α.

Ένα κράτος που θα μπορεί να συνεργαστεί και να συνδράμει τις σύννομες και αποδοτικές σε κοινωνικό έργο για το μεταναστευτικό – προσφυγικό ζήτημα Μ.Κ.Ο. και να υπάρξει ένας διαχωρισμός από τις υπόλοιπες που δημιουργούν κακή εικόνα & κακή φήμη και ευλόγως προκαλούν την κοινή γνώμη.

Ένα επιτελικό και αποτελεσματικό κράτος με ευδιάκριτους και δίκαια εφαρμοζόμενους κανόνες για όλους.

Μπορούμε να τα καταφέρουμε και να βγούμε δυνατότερη, ως χώρα;

Ναι, υπάρχει αισιοδοξία, αποτυπωμένη μάλιστα και στην πρόσφατη έρευνα του Ιδρύματος Οικονομικών & Βιομηχανικών Ερευνών (Ι.Ο.Β.Ε.), για τον μήνα Σεπτέμβριο 2019, η οποία δείχνει εντυπωσιακή εκτίναξη του "Δείκτη Καταναλωτικής Εμπιστοσύνης" στα υψηλότερα επίπεδα από το 2000, δηλαδή με ένα ρεκόρ – καλής ψυχολογίας, 19 ετών. Για πρώτη φορά από το 2010, οι Έλληνες καταναλωτές δεν συγκαταλέγονται πλέον στην πεντάδα των περισσότερο απαισιόδοξων στην Ε.Ε.

Ας αντιμετωπίσουμε λοιπόν, κάθε δυσκολία και κάθε πρόκληση, με ψυχραιμία, μετριοπάθεια, αισιοδοξία, πίστη στις δυνάμεις μας και ως ευκαιρία να γίνουμε καλύτεροι, ισχυρότεροι με νέο καινοτόμο κρατικό επιτελικό και πολυεπίπεδο σχεδιασμό - οργάνωση - δράση – αποτέλεσμα και διαρκή αξιολόγηση του.

Πρέπει, τάχιστα, να επανιδρύσουμε το Ελληνικό κράτος (1821-2021) και τις δομές του, να προστατέψουμε την υγιή επιχειρηματικότητα και αυτονότητα να τοποθετήσουμε πάνω από όλους και όλα το συμφέρον της οικονομικής, κοινωνικής και περιβαλλοντικής ανάπτυξης της χώρας και των πολιτών της.

** Ο κ. Λάμπρος Μπούκλης, είναι Μέλος του Δ.Σ. του International Network for Environmental Management, με έδρα το Αμβούργο*